

AN BE AN KAN

Yazan: Ido Setter

Çeviren: Nursen Akçay

An be An, Şimdiki Zaman (1)

(O)An be an şimdiki zaman

(Z)Karım keyifte her zaman

(O)E mutluyum ben de o zaman

(G)Tam şu anda şimdiki zamanda

(N)Kahve içtim sade fincanda

(Z)Karımsa limonlu bir çayla

(O)Kopkoyu sohbete devamda

(G)*Oğlumuzun geleceğini planladık*

(O)*Hiç mi hiç merak etmedik*

(N)*Hiç ama hiç merak etmedik*

(Z)*Durup dururken hiçbir neden yokken*

(N)*Üstümüzden neden neden*

(G)*Ama neden neden*

(O)*Süpersonik patlamalı savaş uçakları*

(Z)*Vızır vızır uçuyor şu anda.*

(Beraber) Anı anında tam bu zamanda

Umursamıyor, sormuyor ki kimse

Bu uçaklar neden böyle

(N)*Sorti yapıyor bize niye*

(G)*Hava karardı dönmeli eve*

(N)*Asayiş berkemal mi*

(Karışık) *Emin miyiz acaba her yerde.*

Emin miyiz, emin miyiz, emin misiniz?

(Beraber) An be an şimdiki zaman

Karım uyudu aman aman

Bense hastalandım ofaman

Düşününce buldum hah **TAMAM**

Sahne 1

Bir kadın ve bir erkek oturma odasında oturmaktadırlar.

KADIN -Duydun mu?

ERKEK -Neyi?

KADIN -Bir ses geldi!

ERKEK -Ben bir şey duymadım.

Kadın kalkar, kapıya doğru gider ve bir kaç saniye sonra döner, oturur.

ERKEK -Ee? Neymiş?

KADIN -Hiçbir şey.

ERKEK -Hiçbir şey mi? Emin misin?

KADIN -Yok, bana öyle geldi herhalde.

ERKEK -Aa tabii, tabii... Sana öyle gelmiştir... ♪Sen ve ben birbirimizi ilk günkü gibi seviyoruz, oturma odamızda oturuyoruz, her şey yolunda♪.

KADIN -♪ Her şey yolunda ♪.

Çamaşır sepetini alır, çıkarken çığlık duyulur.

KADIN -(Yerinden zıplar) Bunu duydun mu?

ERKEK -Sanki çok uzaktan geliyor gibi...

KADIN -Hayır, ses yakından geliyor. Çok yakından...

ERKEK -Abartıyorsun. Aşağı sokaktaki bir binadan bile geliyor olabilir.

KADIN -Öyle değil işte. Bizim binadan, hatta bizim kattan geliyor.

ERKEK -İyi...

KADIN -İyi mi? Gidip bir bakmayacak mısın?

ERKEK -Hayır.

KADIN -Ne demek 'hayır'?

ERKEK -Eğer ciddi bir şeyse, bir daha duyarız.

Beklerler, gergindirler. Bir kaç saniye sonra...

ERKEK -Gördün mü? Hiçbir şey yok.

KADIN -Haklısın. Galiba hiçbir şey yok... Sen ve ben... Oturma odamızda oturuyoruz... Her şey yolunda.

ERKEK -Yolunda!..

Gülerler.. Ardarda iki çığlık duyulur.

ERKEK -Bu ne be?!

KADIN -Korkuyorum...

ERKEK -Korkma, korkacak bir şey yok...

KADIN -Neydi o öyle?
ERKEK -Bilmiyorum.
KADIN -Ne yapacağız şimdi?
ERKEK -Bir şey yapmak zorunda değiliz.
KADIN -Bir şeyler yapmalıyım!..
ERKEK -Bulaşıkları yıka o zaman...
KADIN -Şu çığlıklarla ilgili demek istedim... Çığlıklar duyduk ve hiçbir şey yapmıyoruz. Sence mantıklı mı?
ERKEK -Bir şey yapmak istiyorsan yap... Beni karıştırma...
KADIN -Peki. Ben bir bakacağım.
ERKEK -Dışarı çıkma!
KADIN -Ne olduğunu bilmek istiyorum!..
ERKEK -Gözetleme deliğinden bak...
Kadın çıkar. Erkek sinirli ve gergin bir halde oturduğu yerden kadını izler. Kadın bir kaç saniye sonra yanına gelir.
ERKEK -Eee??
KADIN -Onu götürdüler.
ERKEK -Kimi götürdüler?
KADIN -Kim olduğunu biliyorsun. Onu işte!
ERKEK -Nereye götürdüler?
KADIN -Karakola.
ERKEK -Polis sireni ya da başka bir ses duymadım.
KADIN -Ne olmuş duymamışsan. Yemin ederim götürdüler. Evinin kapısı da açık kaldı.
ERKEK -Onu götürdüklerine inanamıyorum.
KADIN -Ben de... Zavallı adamcağız!..
ERKEK -Pek de zavallı bir adam değildi doğrusu... En azından hiç iyi bir komşu değildi... Çöp poşetleri hep akardı... Kapısının önü pislik içindeydi.
KADIN -Ve aidatlarını zamanında ödemezdi...
ERKEK -Ve her Cuma, sabaha kadar bangır bangır müzik dinlerdi?!
KADIN -Bu gece uyuyamayacağım.
ERKEK -Niye ki? Bizi götürecek halleri yok ya?!
KADIN -Yok değil mi?
ERKEK -Yok.
KADIN -Hiç yok?!
ERKEK -Hiç yok! Biz bir şey yapmadık ki!

KADIN -Doğru...
ERKEK -Sıkma canını. Onun için yapabileceğimiz hiç birşey yoktu.
KADIN -İlk çığlığı duyduktan sonra çıkıp bakabilirdik!
ERKEK -Emin olamadık ki! Hem çığlığın ondan geldiğini nereden bilebilirdik!
KADIN -Pencereden bile bakmadık...
ERKEK -Bizim pencereden sokak görünmüyor. Baksan ne göreceksin?
KADIN -Belki de kapıya çıksak, onu götürmezlerdi.
ERKEK -Birini götürmek istediklerinde, götürürler. Bizimle ne alakası var?
KADIN -Belki biz de karakola gidip lehine şahitlik yapsak onu daha çabuk bırakırlar.
ERKEK - Tabi tabi bırakırlar... Aksine_bizi de içeri tıkarlar.
KADIN -Ama az önce 'öyle bir ihtimal yok' demiştin!
ERKEK -Çünkü evden dışarı çıkmadık.
KADIN -Çıkmalıydık. Denemeliydik, bir şeyler yapmalıydık.
ERKEK -Bana bak. Onun için yapabileceğimiz hiç birşey yoktu.

Kadın ve erkek birlikte seyirciye bakarlar.

Sahne 2

Bir anne ve oğlu içeri girerler. Her biri sahnenin iki ayrı tarafında seyirciye dönük dururlar.

OĞUL -Seferberlik çağrısı geldi...
ANNE -Biliyorum.
OĞUL -Askere gidiyorum.
ANNE -Biliyorum.
OĞUL -Üç saat içinde cephede olmam lazım.
ANNE -Biliyorum.
OĞUL -Ölebilirim.
ANNE -Ölmeyeceksin.
OĞUL -Belki de yaralanacađım.
ANNE -Yaralanmayacaksın.
OĞUL -(Ona bakarak) Nereden biliyorsun?
ANNE -Anneler bilir.
OĞUL -Belki de birini öldüreceđim. Hatta bir sürü insanı...
ANNE -Biliyorum.
OĞUL -Tek söyleyeceđin bu mu?
ANNE -Ne diyebilirim ki?

- OĞUL -Ben senin oğlunum. Ve senin oğlun bir sürü insan öldürecek!
- ANNE -Başka ne yapabilirsin ki? Savaşmak zorundaysan, savaşırsın. Ve savaşırsan, insanlar ölür. Ve insanlar ölüyorsa, mutlaka onları öldüren biri vardır. Hepsi bu!
- OĞUL -Hepsi bu mu?
- ANNE -Sana bir şey olmadığı sürece... Hepsi bu!
- OĞUL -Bana 'Gitme' de.
- ANNE -Sana 'gitme' dersem, gitmeyecek misin?
- OĞUL -Belki...
- ANNE -Demeyeceğim.
- OĞUL -Neden?
- ANNE -Sen artık yetişkin birisin. Ne yapacağımı söylememe gerek yok.
- OĞUL -(*Seyirciye*) Hep iyi bir çocuk oldum. Okulda hep iyi notlar alırdım. İzciyken oymakbaşyıldım. Askerlikte ne söylendiye yaptım. Şimdi üniversitede ne söyleniyorsa onu yapıyorum. Böyle bir kararı tek başıma veremem.
- Sessizlik.*
- OĞUL -(*Anneye*) Anne! Bana 'Gitme' de! Sana yalvarıyorum.
- ANNE -Demeyeceğim.
- OĞUL -Yani gitmemi mi istiyorsun?
- ANNE -Benim için fark etmez.
- OĞUL -Nasıl fark etmez?
- ANNE -Merak etme, gitsen de gitmesen de sana bir şey olmayacak.
- OĞUL -Ama babama oldu!
- ANNE -Sen babandan daha zekisin.
- OĞUL -Madem daha zekiyim, neden savaşa gidiyorum?
- Oğul yürümeye başlar.*
- ANNE -GİTME!
- OĞUL -(*Durur*) Gidiyorum.
- ANNE -Ama 'Gitme' dersem, gitmeyeceğini söylemiştin.
- OĞUL -'Belki' demiştim.
- ANNE -Gitme! Sana yalvarıyorum...
- OĞUL -Ama az önce gitsem de gitmesem de 'fark etmez' demiştin. Umurunda bile değildi...
- ANNE -Ama az önce 'gideceğim' dememiştin.
- OĞUL -Yani kalmamı istiyorsun, öyle mi?
- ANNE -Yeryüzünde oğlunun savaşa gitmesini isteyen bir tek anne bile yoktur.

OĞUL -Ya sen?
ANNE -Ben de istemiyorum. Gitme... Lütfen...
OĞUL -Gitmem lazım. Hoşça kal...
ANNE -Neden gitmen lazım?
OĞUL -Emir böyle. Bugün tebliğ ettiler.
ANNE -İki dakika önce neredeydi bu emir? Hani hala gidip gitmemek konusunda şüphelerin vardı?!!
OĞUL -(*Seyirciye*) Garip değil mi? Hatta komik. Ben ona 'beni gönderme' diye yalvarırken, o aldırmadı. Çünkü gerçekten gideceğimi düşünmüyordu. Ve şimdi... Gitmemem için o bana yalvarıyor. Ama artık çok geç... Bir anda her şey değişti. Sadece bir an... (*Anneye*) Kim bilir anne, belki bir daha ki sefere zamanlamamız daha iyi olur.
ANNE -(*Seyirciye*) Korkunç şeyler göreceksin.
OĞUL -(*Seyirciye*) Biliyorum.
ANNE -(*Seyirciye*) Korkunç şeyler yapacaksın.
OĞUL -(*Seyirciye*) Biliyorum.
ANNE -Öleceksin.
OĞUL -(*Seyirciye*) Hayır, ölmeyeceğim.
ANNE -Bunu nasıl bilebilirsin ki?
OĞUL -(*Seyirciye*) Sen demiştin.
ANNE -Yalan söyledim.
OĞUL -(*Anneye*) Yalan mı söyledin? Ve şimdi de öleceğimi mi söylüyorsun?
ANNE -Evet, öleceksin.
OĞUL -Yalan söylüyorsun...
ANNE -Yalan söylemiyorum. (*Seyirciye*) Her zaman iyi bir anne oldum. Onu iki yaşına kadar emzirdim. Mükemmel bir öğrenci olması için elimden geleni yaptım. O askerdeyken geceleri hiç uyumadım. Üniversiteye gidebilsin diye hep para biriktirdim. Ve ondan sadece birşey rica ediyorum. İlk kez... (*Oğluna*) Gitme!..

Oğul yine de gitmeye başlar.

ANNE -Kendine dikkat et.
OĞUL -Etsem ne olacak ki?
ANNE -Olsun, sen yine de dikkat et.

Oğul çıkmak üzeredir. Şarkı sırasında Anne şarkıdaki dizeleri söyler, Oğul tekrar edilen kelimeleri söyler

Gitme

Sana git demeyeceğim

Git git git git...

Gidersen, vur demeyeceğim
Vur vur vur vur...
Vurursan, sus diyeceğim
Söyle söyle söyle söyle
Söylersen, unut diyeceğim
Kan kan kan kan...
Bu kirli bir savaş, kanlı bir oyun
Oluk oluk kan, oluk oluk kan
Kaybedeni biz, kazananı yok
An be an kan, an be an kan, an be an kan

Sahne 3

Askeri kıışlada bir asker ayakta durmaktadır. Sosyal uzman kadın içeri girer.

UZMAN -Merhaba asker.
ASKER -Merhaba.
UZMAN -Ne yapıyorsun?
ASKER -Yarın için hazırlık yapıyorum.
UZMAN -Korkuyor musun?
ASKER -Düşünmemeye çalışıyorum.
UZMAN -Hep öyle olur.
ASKER -Siz kimsiniz?
UZMAN -Ben sosyal uzmanım.
ASKER -Bir tane daha öyle mi?
UZMAN -Evet. Bizi savaşa gidecek askerlere moral verelim diye işe alıyorlar.
ASKER -Yani beni eğlendirmek için buradasın.
UZMAN -Evet.

Uzman, Askerin yanına gelir ve ona sevgiyle sarılır.

ASKER -Ohh! Teşekkürler.
UZMAN -Rahatla.
ASKER -Çok teşekkürler. (Bir kaç saniye sonra) Anneciğim... Anneciğim...

Uzman, askerden uzaklaşır.

UZMAN -Ne dedin?
ASKER -Özür dilerim.
UZMAN -‘Anneciğim’ mi dedin?
ASKER -Evet, özür dilerim. Biraz annemi andırıyorsun...

UZMAN -Beni annene mi benzettin?

ASKER -Evet. Kusura bakmayın.

UZMAN -Tamam. Sorun yok.

ASKER -Bana sarıldıktan sonra kendimi çok daha iyi hissediyorum.

UZMAN -Bunu duyduğuma sevindim.

ASKER -(*Seyirciye*) Evden ayrılmadan önce, annem bana böyle sarılmamıştı. İnsan büyüyünce çocuk gibi sarılamaz annesine. Utanır. Anneler de oğullarına sarılmaz olur zamanla... Bir resmiyet girer aranızda. Ben, savaşa gelirken bu resmiyeti aşıp annemle kucaklaşmayı bekledim. Ama O kuru kuruya 'Kendine dikkat et' dedi. (*Uzmana*) Çok iyi bir şey yapıyorsunuz.

UZMAN -Teşekkür ederim. Biraz daha ister misin?

Asker Uzmanı kucaklar. Kadınla birkaç saniye öyle kalır.

UZMAN -Ben bundan daha fazlasını kast ediyorum.

ASKER -Fazlası mı? Mesela ne?

UZMAN -(*Askerin gömleğinin düğmelerini açmaya başlar*) Bir erkeğin savaşa gitmeden önce isteyebileceği her şey mesela...

Asker geri çekilir.

UZMAN -Beni yeterince güzel bulmuyor musun?

ASKER -Elbette güzelsiniz. Hem de çok güzel.

UZMAN -Yoksa annene benzettiğin için mi?

ASKER -Evet. Aslında benzemiyorsun. Tıpkı annemsin...

UZMAN -Hepiniz aynısınız. Hepiniz!..

ASKER - Hepimiz mi?

UZMAN -Bu gece bütün üssü dolaşacağım. Yarın savaşa gidecek tek kişi sen değilsin.

ASKER -Hepsine moral mi vereceksin?

UZMAN -Evet, hepsi de beni annelerine benzetiyor.

ASKER -Ama sen benim annemin tıpatıp aynısısın.

UZMAN -Herkes öyle diyor.

ASKER -Ve sen onlara sadece sarılıyorsun?

UZMAN -Önce geri çekilirler, sonra da saldırarak işlerini görürler. Asker işte!

ASKER -İğrenmiyor musun?

UZMAN -Yoo. Bu 'benim' tercihim. Düşünsene; birine yaşamının son zevkini tattıran kadını ben... Bundan başka ne isteyebilirsin ki?

ASKER -Büyük maçlardan önce sporcular güçlerini korumak için kadınlardan uzak dururlar. Ben savaşta da böyle olduğunu sanıyordum...

UZMAN -*(Yavaşça ona yaklaşırken)* Çok yanlış düşünüyorsun benim tatlı, küçük askerim. Gücünü korumak mı? Neden? Bak! İş üstüneyken bazılarının kulağına fısıldıyorum ‘Yarın öleceksin’. İşte o zaman, o anda ne büyük zevk aldıklarını düşünabiliyor musun?!!

ASKER -Sonrasında gerçekten de ölüyorlar mı?

UZMAN -*(Durur)* Bilmiyorum. Bu neyi değiştirir ki?

ASKER -Sanırım yarın öleceğim.

UZMAN -*(Tekrar gömleğinin düğmelerini açmaya başlar)* Eee o zaman ne duruyoruz. Biraz eğlenelim! Belki de bu son eğlencen olacak, vahşi, çılgın... Ne dersin?

ASKER -Hayır.

UZMAN -Neden?

ASKER -Burada oturup, sadece ölümü düşünmek istiyorum.

UZMAN -İyi be! Otur ve düşün o zaman! *(Çıkmak üzeredir)*

ASKER -*(Arkasından bağırır)* Pardon! Bakar mısınız?

UZMAN -*(Durur)* Ne var?

ASKER -Bana... Son kez... Bir kez daha sarılır mısınız?

Uzman Askere yaklaşır; onu kucaklar gibi yapar.

UZMAN -Artık gitmem lazım. *(Sahnedeki hızlı bir şekilde çıkar)*

Sahne 4

Bir kadın ve bir erkek oturma odasında oturmaktadırlar.

KADIN -Duydun mu?

ERKEK -Neyi?

KADIN -Kapı vuruldu sanki.

ERKEK -Ben bir şey duymadım.

Kadın kalkar, bakar. Bir kaç saniye sonra döner ve oturur.

ERKEK -Eee? Neymiş?

KADIN -Hiçbir şey.

ERKEK -Hiçbir şey mi? Emin misin? Kapı çalınmamış mı?

KADIN -Hayır, bana öyle geldi herhalde.

ERKEK -Aaa tabii, tabii. Sana öyle gelmiştir. ♪Sen ve ben Birbirimizi ilk günkü gibi çok seviyoruz. Oturma odamızda oturuyoruz, oğlumuzun dönmesini bekliyoruz, her şey yolunda ♪.

KADIN -♪ her şey yolunda♪.

Kapı vurulur.

KADIN -*(Zıplar)* Şimdi duydun mu?

ERKEK -Bizim kapı değil.
KADIN -Elbette bizim kapı.
ERKEK -Yanıyorsun. Yan dairelerden birinden geldi.
KADIN -Hayır yanılmıyorum.
ERKEK -Peki, o zaman biraz bekleyelim, bakalım bir daha duyacak mıyız?
Gergin bir şekilde beklerler ve birkaç saniye sonra daha sert bir şekilde kapı vurulur.
KADIN -Duydun mu?
ERKEK -Evet, duydum. O olabilir.
KADIN -Bugün döneceğini söylememişti.
ERKEK -Belki de cep telefonuna el koymuşlardır. Hep öyle yaparlar zaten.
KADIN -Anahtarı vardı. Kapıyı vurmaması gerekmiyor ki.
ERKEK -Belki de kaybetti. Öyle dalgın bir çocuk ki.
KADIN -Her zaman kapıyı vururlarmış.
ERKEK -Kimler?
KADIN -Zili çalmıyorlarmış. Çünkü zil sesi iyi şeylerin habercisiymiş. Kapı vurulması ise sadece kötü şeylerin...
ERKEK -Deli saçması...
KADIN -Ben bir çıkıp bakacağım.
ERKEK -Çıkma!
KADIN -Gözetleme deliğinden bakacağım.
Kadın bakmaya gider. Adam sinirli bir şekilde oturduğu yerden onu izler. Kadın bir kaç saniye sonra döner.
ERKEK -Eee... Bir şey gördün mü?
KADIN -Yok. Hiçbir şey görmedim. 🎵Sen ve ben. Oturma odamızda oturuyoruz, oğlumuzun dönmesini bekliyoruz. her şey yolunda🎵.
Birkaç saniye öyle beklerler.
KADIN -Neden onu durdurmadık?
ERKEK -Her şey yolunda. Artık kapı da vurulmuyor.
KADIN -Neden başka bir birliğe katılmasını söylemedin ki ona?
ERKEK -Her şey yolunda. Artık kapı da vurulmuyor.
KADIN -Başka birliğe katılsaydı, oraya gitmezdi.
ERKEK -Ona ulaşamadım.
KADIN -Ulaşabilirdin! Senin gibi olmak istiyordu.
ERKEK -Bir şeyler yapmak istiyorsa, yapar. Beni hiç dinlemiyor ki!
KADIN -Aaahh.. Daha çok ısrar etmeliydim. Ama böyle bir şey olacağını düşünemedim.

ERKEK -Kim düşünebildi ki? Yapabileceğimiz her şeyi yaptık biz.

KADIN -Bana bak...

Kadın ve Erkek seyirciye bakarlar.

KADIN -Biz onu öldürdük.

ERKEK -Her şey yolunda. Bak artık kapı da vurulmuyor.

Sahne 5

Elinde bir çuval pirinçle bir asker girer.

ASKER -Eskiden herşey daha kolaydı. Kurşun yağmuruna tutarlardı, azıcık ağarlardı ve bir anda her şeyi unutulardı. Bugün bunu yapamazsınız. Ben yapamam. Yaptığım şeyler doğru muydu bilmiyorum. Gerçi yaptıklarımın gerçekten kötü şeyler olduğundan da emin değilim. Hiç ateş etmedim... bir kere bile. Ama sonuçta o işin parçasısın. Bana binip, sürmem söylendi. Ben de binip, sürmeye başladım. Daha sonra bana ne hatırladığımı sordular. Gökyüzünü hatırlıyorum ve kuşları... Kulaklığımdan kulaklarıma dolan Metallica'nın şarkılarını hatırlıyorum. Araçtaki viski şişelerini hatırlıyorum. Ve sonunu hatırlıyorum. Kusmuğumun her yere yayıldığı o düz beton zemini... Bir zamanlar sıra sıra evlerin olduğu yerde şimdi geriye kalan tek şey, üzerinde kusmuk gölünün bulunduğu bir beton şerit. Viski soslu öğlen yemeğimi üstüme kusup sızmışım. Uyandığım da hala Metallica vardı kulaklarımda. Güneşi ve bulutları görebiliyordum. Ama hiç kuş kalmamıştı. O sırada bizim bölükten birilerinin geldiğini fark ettim. Telsizle ulaşamayınca bir tanka atlayıp, beni -zil zurna sarhoş beni-aramaya çıkmışlar. Ağlamıyordum, ama üzgündüm - çok üzgün. Daha sonra bir gün savaşın bittiği söylendi. Ve rehabilitasyon çalışmaları başladı! Sandım ki bizim bölük bu çalışmalara dahil edilmeyecek. Çünkü biz yıkım işindeydik. Bizi yıktığımız bölgeye çuvalar dolusu pirinçle geri gönderdiler. Çünkü pirinç karın doyurur ve morali yükseltir. Bana sokaklarda yürüyüp, gördüğüm herkese pirinç vermem söylendi. Hiç sokak kalmamış ki, ama arada bir birini görüyorum, ona pirinç veriyorum ve pirincin onu 'rehabilite' etmesini umuyorum.

İçeri bir kadın girer ve asker onu fark eder.

ASKER -Hey sen!

Kadın kaçmaya başlar.

ASKER -Tamam, bir şey yok. Sana zarar vermeyeceğim. Sana pirinç getirdim. *(Kadın kaçır, çıkar.)* Bu insanlar manyak, ne yapsak bizden korkuyorlar. Silah çekiyoruz kaçıyorlar, pirinç veriyoruz yine kaçıyorlar. *(Asker gider ve kadını geri getirir)* Gördün mü bak! *(Çuvalı gösterir)* Pirinç...

KADIN -Bana pirinç mi vereceksin?

ASKER -İşte al bakalım! *(Çuvalı ona verir)*

KADIN -Ne yapacağım ben bu pirinci?

ASKER -Pişir, çoluk çocuk ailece oturup yersiniz.
KADIN -Bütün ailemi öldürdüler.
ASKER -Ama onlar teröristti.
KADIN -Hayır, onları evlerinde otururken öldürdüler.
ASKER -O zaman teröristleri saklıyorlardı.
KADIN -Hayır. Sadece evde oturuyorlardı. Siz binayı bombaladınız ve bina çöktü.
ASKER -Eminim, binadan birisi ateş etmiştir.
KADIN -Etmedi!
ASKER -O zaman yandaki binadan ateş edilmiştir.
KADIN -Edilmedi.
ASKER -Nereden biliyorsun?
KADIN -Ben oradaydım ve ne bizim binadan, ne de yan binadan ateş edildi.
ASKER -Belki de başka binalardan, senin görmediğin, civardaki başka bir yerden ateş ediyorlardı.
KADIN -Belki.
ASKER -Bak gördün mü? Biz durduk yerde insanlara ateş açmıyoruz.
Sessizlik.
ASKER -Her neyse, özür dilerim. Ama sen hayatta kaldın, ve muhtemelen açsındır.
KADIN -Senin pirincini istemiyorum.
ASKER -Neden? Kaliteli pirinçtir. Üç tahıllı pirinç. Çok besleyici...
KADIN -İstemiyorum.
ASKER -Neden? Düşün şimdi. Tencereyi al.
KADIN -Benim tencerem yok.
ASKER -Tamam, olduğunu düşün. Tencereyi al, pirinci koy, ardından su koy...
KADIN -Benim hiç suyum yok.
ASKER -Yoksa yok. Bir dinle be! Nerede kalmıştık? Tencereye pirinci ve suyu koydun. Ocağı yaktın. Pirinç pişiyor, suyu içine çektikçe pilav oluyor ve evin her tarafına o güzel kokusu yayılıyor.
KADIN -Benim evim de yok.
ASKER -Bir evin de mi yok... (*Seyirciye*) Bir zamanlar vururlardı ve ağlarlardı. Şimdi pirinç dağıtarak, yoksulluğu ve yaraları sarmaya çalışıyorlar!

Asker şarkı söylemeye başlar.

Önce şehirler bombalandı

Dümdüz edildi

Masumlar inim inim inledi

Kurbanlar şehit, ötekiler yetimdi.

Doyuralım onları elele

Temizleyelim vicdanımızı

Arıyalım toptan baruttan

Dönelim eve huzur içinde

Sahne 6

Asker, sırtında asker çantasıyla girer. Bir kapının önünde durmaktadır.

ASKER -Sonunda geldim. Artık beni güzel şeyler bekliyor. Annemin şefkatli kucağı, babamın sırtımı sıvazlayan güçlü eli, sıcak yemek, ve bir duş. *(Bu arada sırt çantasını çıkartmaya çalışmaktadır, ama beceremez. Tekrar dener, yine olmaz)* Biliyordum... Bu kadar kolay olmayacağını biliyordum. *(Bir kaç adım atar)* Biraz ağırılmış. Ama alışıyorsun. *(Yine adımlar)* Kızlar beni böyle görünce ne yaparlar acaba? Kesinlikle dikkat çekici. İşte böyle... Bu asker çuvalının sırtıma yapışıp kalması çok da kötü değil. İyi bile olabilir. Kızlar benimle konuşmak ister. Ben de onların gözlerinin içine bakarak, çektiğim acıları anlatabilirim. Belki vicdan azabımı da anlatırım onlara, eğer zorlarsa... Yo, yo anlatmayacağım. Sohbet bitince, soyunmaya başlarız. İşte o zaman sıkıntı. Çünkü bu çuval sırtımdan hiçbir şekilde çıkmayacak. Hep orada, sırtımda kalacak. Kızların çoğu kaçacak benden, beni çuvalımla baş başa bırakarak... Taa ki içlerinden biri beni olduğum gibi kabul edene dek... İlişkimizin başlarında bana yardım etmeye çalışacak o kız... Belki terapiye gitmemi veya Hristiyanlığa geçip günah çıkartmamı önerecek. Ben de ona diyeceğim ki 'Benim bir problemim yok, ama şu psikiyatrist ya da rahip, beni sırtımdaki bu çuvala kabul edecekler mi?'. Kız, 'benden bu kadar' deyip, beni terk edecek. Daha sonra geri dönüp, benimle evlenmeye karar verdiğini söyleyecek. Evleneceğiz. Hemen bir gün sonra da çuvalın biraz küçüldüğünü fark edeceğim. Bu arada karım da kendi sırtında küçük bir çuvalın oluştuğunu fark edecek. Çok utanacak ve o narin bedenine göre daha büyük elbiseler giymeye başlayacak, kamburunu saklamak için... Ve ben kahkaha atacağım. Ona 'kurtulduk' diyeceğim. Yapmamız gereken tek şey, çocuk sahibi olmak. Yapabildiğimiz kadar çok. Yüz tane... belki de ikiyüz... Cumartesileri hep beraber sahile gideriz. Masmavi denizin güzelliğini seyrederken, dondurmalarımızı yalarız. Onların, sırtlarında küçük çuvalarıyla kıyı boyunca koşuşturmalarını izleriz. Sonunda bizi çuvalımızdan kurtarıp dik yürümemize yardım ettikleri için onlara teşekkür ederiz.

Asker hircunu çıkartır ve sırtını dikleştirir.

Sahne 7

Oturma odası. Asker girer. Asker çantasını yere koyar. Açar, içine bakar. Anne girer. Hemen çantasını kapatır, arkasına saklar.

ANNE -Ver makineye atayım.

ASKER -Zahmet etme. Çamaşırlarımı ben yıkarım.

ANNE -Peki.

ASKER -Döndüğüme sevinmedin mi?

ANNE -Sevindim.

ASKER -Sonunda bitti.

Anne çantaya yaklaşır. Asker onu durdurur.

ANNE -Çamaşır makinesini çalıştırmayı biliyor musun?

ASKER -Tabii ki biliyorum. Anne sende bir tuhaflık var. Bir şey mi oldu?

ANNE -Bir şey olmadı.

ASKER -Emin misin?

ANNE -Söylemeye bile utanıyorum.

ASKER -Nasıl yani!

ANNE -Seni yakaladım.

ASKER -Beni yakaladın mı?

ANNE -Evet.

ASKER -Eee..

ANNE -Odanda o edepsiz dergileri buldum.

Asker bir kahkaha patlatır. Anne şaşkın şaşkın ona bakar.

ASKER -Bu mu yani?

ANNE -Hiç de komik değil! Bu kadar gülecek ne var?

ASKER -Tamam, tamam pardon! *(Gülmeyi keser)* 'Seni yakaladım!' *(Tekrar kahkaha atar)* Eyvah yakalandım !

ANNE -O iğrenç porno resimler..

ASKER -Pekala! Ne söylememi istiyorsun?

ANNE -Özür dileyebilirsin.

ASKER -Özür dilerim. Ama bu çok doğal.

ANNE - Doğal mı!! Senin gibi iyi yetişmiş birinin öyle şeyleri bu eve getirmesi doğal mı? O edepsiz siteleri ziyaret etmesi doğal mı?

ASKER -Bilgisayarıma da mı girdin?

ANNE -Tabii ki, girdim.

ASKER -Fazla ileri gitmiyor musun?

ANNE -Hayır.

ASKER -Bunu herkes yapar, biliyorsun!

ANNE -Benim çocuğum yapmaz. Ben seni çok farklı yetiştirdim. Sen televizyonda öpüşenlere bile bakamazdın.

ASKER -Tamam, üzülme. Hepsini çöpe atacağım.
ANNE -Peki ya bilgisayardakiler?
ASKER -Tekrar format atarım. Oldu mu?
ANNE -Bilgisayarı çöpe at, yoksa ben atacağım!
ASKER -Tamam bilgisayarı atarım.
ANNE -Ve yarın sana yeni bir masa alacağız.
ASKER -Yeni bir masa mı?
ANNE -O cenabet masayı atacağız ve yenisini alacağız.
ASKER -Peki, tamam, yeni bir masa alalım.
ANNE -(Çuvala doğru gider) Hemen şimdi at o dergileri... Ben de bu arada çamaşırlarını yıkayayım.
ASKER -(Onu engellemeye çalışır) Yok, şimdi değil... Biraz yorgunum. Yarın hallederim.
ANNE -Ne var onun içinde?
ASKER -Hiçbir şey.
ANNE -Ne var dedim? Yoksa o edepsiz dergilerden mi var?
ASKER -Yok canım... Savaştan yeni döndüm ben. Kimin öyle şeylere vakti olur savaş meydanında?
ANNE -O zaman bir bakayım.
ASKER -İçinde bir şey yok!
ANNE -Iyy... Çok pis kokuyor.
ASKER -Dün mangal partisi yapmıştık, ateşkesi kutlamak için...
ANNE -Bu mangal kokusu değil...
ASKER -Dün bir operasyon vardı...
ANNE -Operasyon?! Seni geri hizmette sanıyordum.
ASKER -Ciddi bir şey değil.
ANNE -Pantolonunda kan var!
ASKER -Kan değil o boya! Karakolu kırmızıya boyadık.
ANNE -Niye?
ASKER -İlk gittiğimizde boyalıydı. Aynen bırakmak için!
ANNE -Benden bir şeyler gizliyorsun!
ASKER -Operasyon vardı dedim ya!
ANNE -Operasyonda ne oldu?
ASKER -Bilmiyorum. Ben karakolda kaldım.
ANNE -Ve neler olduğunu bilmiyorsun. Arkadaşların döndüğünde sana ne olduğunu anlatmadılar mı?

ASKER -Onlar anlatmadı ben de sormadım.
ANNE -Neden sormadın?
ASKER -Ben çamaşırları yıkayayım...
ANNE -(Çantayı eline alır) Neden sormadın dedim. Bilmek istemedin mi? Ne koydun bunun içine?
ASKER -Ona dokunma!
ANNE -Sanki dergi var gibi.
ASKER -Dergi mergi yok!
ANNE -Bir şey sıkışmış burada.
ASKER -Elini içeri sokup, gevşetmen lazım.
Anne elini içine sokar ve çıkarır. Eli kıpkırmızıdır.
ANNE -Bu ne? (Elini koklar) Nasıl çıkar mı?
ASKER -Su ve sabunla...
ANNE -Zehirli filan olmasın?
ASKER -Hemen elini yıkasan iyi olur.
ANNE -(Çantayı elinden atar ve uzaklaşır) Bu şeyi evden atmanı istiyorum hemen. Yıkamadan hepsini at!
ASKER -Tamam...
Anne yürür gider.
ASKER -Eline ne bulaştığını bilmek istemiyor musun?
ANNE -(Durur) O dergileri de hemen yok et!
Anne çıkar.

Sahne 8

Bir kadın ve bir erkek yan yana oturmaktadırlar.

KADIN -Haydi bana bir fantezini anlat.
ADAM - Ya bırak böyle şeyleri!
KADIN -Ne demek 'bırak'?
ADAM -Bırak işte... Biliyorsun ben öyle şeylerden pek hoşlanmam.
KADIN -Neyin var senin?
ADAM -Bir şeyim yok! Yarın erken kalkmam gerek o kadar!
KADIN -Ben başka bir şeyden bahsediyorum.
ADAM -Neymiş o?
KADIN -Döndüğünden beri hiç sevişmedik.
ADAM -Havamda değilim

KADIN -Farkındayım. Bu yüzden birbirimize fantezilerimizi anlatsak belki işe yarar dedim.

ADAM -Belki yarın. Gerçekten sabah erken kalkmam lazım.

KADIN -O zaman önce ben başlayayım. Benim fantezim, gözlerimin bağlıyken...

ADAM -Gerçekten mi? Niye?

KADIN -Çünkü gözlerin kapalı olunca diğer duyu organları daha hassaslaşır. Seni neyin beklediğini bilemezsin. Seninki ne?

ADAM -Aa bir dakika! Ellerinin de bağlı olmasına ne dersin?

KADIN -Bilmem.

ADAM -Gözler ve eller genellikle birlikte bağlanır.

KADIN -Evet, olabilir.

ADAM -Gerçekten mi?

KADIN -Gerçekten...

Adam hızla kalkar

ADAM -Bekle biraz.

Adam çıkar ve askeri bir göz bağı ve bir tane plastik cırt kelepçe kablo bağı ile geri döner.

KADIN -Onlar ne?

ADAM -Fantezini gerçeğe dönüştürmek istiyorum.

KADIN -Ben bunu kastetmemiştim.

ADAM -Neden olmasın? Sen gözlerinin ve ellerinin bağlı olmasını istememiş miydin?

KADIN -Evet, ama ben... (*Adama yaklaşır*) Siyah kadife bir göz bağı ve saten şeritler düşünmüştüm. Daha rahat bir şeyler...

Adam kızın ellerine kelepçeyi geçirir.

ADAM -Bunlar da olur. Bir deneyelim.

KADIN -Peki. Ama hoşuma gitmezse devam etme tamam mı?.

ADAM -Tamam! Bir kelime bulalım. O kelimeyi söylediğinde ben durayım!

KADIN -‘Elma’ya ne dersin?

Adam plastik cırt kelepçe kablo bağını sıkılar. Kadın acı ile inler.

ADAM -Elma?!

KADIN -Evet, çok alakasız bir şey olsun ki durmanı istediğimi anlayabilesin, öyle değil mi?

ADAM -(*Gözlerini bağlarken*) ‘Ateşkes’ nasıl?

KADIN -‘Ateşkes’ mi? ‘Dur’ desem de aynı olur... O anda fantezinin bir parçası diye düşünebilirsin ve devam edersin.

ADAM -‘Elma’ dersin de keyfim inebilir. Hatta sonraki bir iki yıl hiç kalkmayabilir.

KADIN -Tamam, ‘Ateşkes’ olsun. Ama çok dikkatli ol.

ADAM -Tamam, ‘Ateşkes’ ... ‘Elma’... Başlıyoruz. Bir şey görüyor musun?

KADIN -Hayır.

ADAM -Sana sorduğum her soruya başını sallayarak cevap vereceksin. Bu fantezinin kuralı. Tamam mı?

KADIN -Tamam.

ADAM -Hayır. Sadece başını salla. Tamam mı?

KADIN -Evet.

ADAM -Sadece başını salla!

Kadın başını sallar.

ADAM -Ha şöyle. Başlıyoruz.

Adam sahnenin öbür tarafına doğru yürür. Sonra ona doğru gelir. Gergindir. Yanında durur.

ADAM -Ne yapıyorsun? Saklanıyor musun burada?

Kadın başını sallar.

ADAM -Güzel.

KADIN -Teşekkürler.

ADAM -Niye mahvediyorsun? Ben konuşmaya devam ediyorum. Sen konuşma! Sadece başını salla. Yeterince açık mı?

KADIN -Affedersin.

ADAM -Tamam. Devam ediyorum. Güzel... *(Kadına yaklaşır, kulağına fısıldar)* Belki de saklanan başka insanlar var burada, ha?

Kadın başını sallar.

ADAM -*(Vücudunu okşar)* Bizim için fark etmez değil mi? Hatta birilerinin bizi röntgenlemesi daha iyi olur, ne dersin?

Kadın başını sallar.

ADAM -Bu hoşuna gidiyor mu?

Kadın başını sallar.

ADAM -Hadi ama, gerçekten bu hoşuna gidiyor mu?

Kadın başını sallar.

ADAM -Fanteziyi bir an kiralım. Yani Ateşkes... Elma... Bana cevap ver. Hoşuna gidiyor mu?

KADIN -Evet, hem de çok.

ADAM -Süper, o zaman devam ediyorum.

Adam birden kadını iter, düşürür.

ADAM -Bu nasıl? Bu da hoşuna gitti mi?

KADIN -Boynum acıdı. Çok sert oldu.

Adam kadını ayağa kaldırır, yavaşça iter.

ADAM -Bu iyi mi?

KADIN -Evet.

ADAM -İyi. Şimdi sadece başını salla.

Kadın başını sallar.

ADAM -Daha önce hiç böyle birşey yapmamıştık değil mi?

Kadın başını sallar.

ADAM -Canın yandı mı?

KADIN -Hayır.

ADAM -Sadece başını salla!!

Kadın iki yana doğru başını sallar. Adam kadının üstüne biner ve saçını çekmeye başlar.

ADAM - Canın yanıyor mu?

Kadın evet anlamında başını sallar.

ADAM -Güzel... O zaman biraz daha canını yakalım. Sen bunu hakettin!

Adam kadının boğazını sıkmaya başlar.

KADIN -Neden bunu hak ettim?

ADAM -Çünkü sana söylediğimi yapmıyorsun! Şimdi kapa çeneni!

Adam kadının boğazını sıkmaya devam eder.

KADIN -(Konuşmakta zorlanarak) Yeter! Dur artık!

ADAM -Kes sesini!

KADIN -(Konuşmakta zorlanarak)Bunu sevmedim.

ADAM -Gerçekten mi? O zaman çok iyi!

KADIN -(Zorlukla) Ateşkes! Canımı acıtıyorsun. Ateşkes!

ADAM -İyi!

KADIN -(Nefes almakta zorlanır) Yeter! Bırak beni! Ateşkes! Elma! Ateşkes!

ADAM -Siktir orospu!

Kadın çığlık atar.

Sahne 9

Bir kadın ve bir erkek oturma odasında oturmaktadırlar.

KADIN -Duydun mu?

ERKEK -Neyi?

KADIN -Çılgınlıkları...

ERKEK -Ben bir şey duymadım.

Kadın dikkatlice kulak kabartır.

KADIN -Dün de böyleydi.

ERKEK -Uyuyordur canım.

KADIN -Hayır, uyumuyor. İkide bir uyanıyor.

ERKEK -Tabii biraz daha zaman lazım iyileşmesi için..

KADIN -Döndüğünden bu yana hiç onunla konuştun mu?

ERKEK -Evet.

KADIN -Ne konuştunuz?

ERKEK -Futbol.

KADIN -Futbol...

ERKEK -Ya sen? Sen konuştun mu?

KADIN -Konuşmadım... Sadece sarıldım ona. *(Seyirciye)* Geçmişte sarılmadığım zamanların yerine de sarıldım...

ERKEK -Merak etme, iyileşecek.

KADIN -Hayır, iyileşmeyecek.

ERKEK -Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?

KADIN -Sen döndükten sonra iyileştin mi?

Bir duraklama. Sessizlik.

ERKEK -Denedim.

KADIN -Başaramadın.

ERKEK -Ama, denedim.

KADIN -Denedin de ne oldu? Deneyenlere bonus mu veriyorlar?

ERKEK -Sen ve ben. Birbirimizi ilk günkü gibi seviyoruz. Oturma odamızda oturuyoruz. Eve dönen oğlumuzla iyi bakıyoruz, her şey yolunda.

KADIN -Peki ne yapacağız şimdi?

ERKEK -Düzelene kadar bekleyeceğiz. Bir kaç gün içinde çılgınlıkları kesilir. Bir ya da iki ay içinde yataktan çıkar. Beş yıl içinde, kabuslar sona erer. Sonra da gıcır gıcır yepyeni bir insan olur...

Kadın ayağa kalkar.

KADIN -Oğlumun bir şey olacağı aklımın ucundan geçmezdi...

ERKEK -Ne olacağı?

KADIN -‘Katil’.

ERKEK -Katil mi?

KADIN -Evet ‘katil’. İnsanları katletmiş. Sayıklarken duydum.

- ERKEK -O cinayet işlemedi. Bir savaşı kazanmak için öldürdü. Birine kızıp ya da kavga edip öldürmedi ki. Savaşın da, ölenlerin de sorumluluğu ona ait değil. O sadece bir askerdi. Asıl sorumlu savaşa karar verenler. Onca insanın ölümünden onlar sorumlu ve yüzüstü yüzüstü aramızda geziyorlar.
- KADIN -Benim oğlum iyi bir çocuktü. O öldürmez sanıyordum.
- ERKEK -Herkes çocuğunun iyi olduğunu düşünür. Ama savaşta her asker öldürür. Ve ailesi çocuğunun savaştan sağ salim dönmesini bekler. İster kötü, ister iyi hiç fark etmez. Yeter ki dönsün..
- KADIN -Keşke dönmeseydi!.
- ERKEK -Böyle söyleme! Göreceksin bak, bir kaç gün sonra çığlıkları kesilecek. Bana da böyle oldu.
- KADIN -Sonra yine sessizlik... Bu belki daha da kötü.
- ERKEK -Zor bir dönemden geçiyor. Ama ona iyi bakacağız ve iyileşecek. Sonra bir işe girer. Yine onunla gurur duyarız.
- KADIN -O iyi olmazsa onunla nasıl gurur duyabilirim ki?
- ERKEK -Neden iyi olmasın ki? Durumu sadece şu anda kötü, çünkü genellikle öyle olur. Gör bak bir kaç ay sonra savaşa gönderdiğimiz günkü çocuk gibi iyi olacak. Hatta daha iyi...

Canım Oğlum

- (G)Canım oğlum, (Z)güzel oğlum
- (G)Sök at içinden o kötü hisleri
- (Z)Acıma kendine, eleştir kendini
- (Beraber) Güçlü olmaktır yaşamın gereği
- (Z)Güzel oğlum, (G)canım oğlum
- (G)*Bak yan sokaktaki Rebeca 'ya*
- Suçluluk duygusunu yenmeyi öğretti oğluna*
- (Beraber) Haykır haykır ağla ağla
- Ağla haykır haykır
- Haykır haykır ağla ağla
- Ağla haykır haykır
- (G)Bombalanmış yıkılmış
- (Z)Yerle bir kasaba.
- (G)Çektiğin acıları yok et
- (Beraber) Ne olur yaşamaya devam et.
- Canım oğluuuuum
- KADIN -(Seyirciye) Ben hep kendi kendime 'iyi bir çocuk olsaydı, gitmezdi.' diyorum

ERKEK *-(Seyirciye)* Ben hep kendi kendime ‘Eğer biz iyi bir aile olsaydık, onu göndermezdik.’ diyorum

KADIN *-(Adama)* O düzelecek değil mi? Biz de düzeleceğiz, tekrar iyi bir aile olacağız değil mi?

ERKEK *-(Kadına)* Elbette. *(Seyirciye)* Elbette. Başka bir seçeneğimiz var mı?
Adam oturur.

ERKEK -Bana bak! Her şey çok güzel olacak. Ne gerekiyorsa yapacağız.

KADIN *-(Ekolar)* Her şey çok güzel olacak. Ne gerekiyorsa yapacağız.
Her ikisi de seyirciye bakar.

Sahne 10

Anne bebeği ile sahneye girer.

ANNE *-Buralarda artık hemen hemen hiç yağmur yağmıyor*
O da yoruldu
Ben de
(Bebek ağlar)
Bir tek bebeğim yorulmak bilmiyor
Söyle bana neden bu kadar mutsuzsun

♪Kurutamadık şu bataklığı
Aydınlatamadık hiç karanlığı
Tıkır tıkır ödüyoruz kredi borçlarını
Biriktiriyoruz paraları♪

Sosyal medyada büyütüyoruz isyanımızı
Hep yüksek sesle söylüyoruz şarkılarımızı
Ama dışarı çıkamıyoruz almak için hakkımızı
Dört bir yanımız talan, oluk oluk kan, an be an
(Bebek daha çok ağlar)

♪Neden avaz avaz ağlıyorsun böyle?
Başka bir ülkede mi doğmak isterdin?
Sen o diyarları ne sanıyorsun söyle?
Onlar da ağlıyor senin gibi böyle♪
Gazetelerinde fısıldanmış haberler
Televizyonlarında kulağa hoş gelen sesler

*Ölüm yaşam kol kola canlı bombalar
Spor kanalları sadece kazananı anlatıyorlar
Kaybedenden söz etmek tekme yem demek
Mutlu mu sanıyorsun orada yaşayanlar?
Oradakilerin bizlerden ne farkı var?
Belki de çok büyük bir fark var
Eğer onlar olsaydı bu savaşın içinde
Topluca ülkeyi terk ederlerdi*

(Bebek ağlar)

*O zaman mışıl mışıl uyurdun belki
İssiz sokaklarda gezer tozardık
Trafik yok, korna sesi yok
Bağırıp çağıran insanlar yok
Orduya katılmak yok
Tek başına büyürdün
Okumayı yazmayı benden öğrenir
Ne istersen onu okur yazardın*

*♪Doyamazdık birlikte özgürlüğün tadına
Çok zamanım olurdu çok çok da az bahanem
Hepsi bana kalırdı tüm güzel gecelerin
Çok mutluluk olurdu çok çok da az şikayet
Uyudun mu bebeğim bu güzel hikayeye
Bekle güneşli günler er ya da geç gelecek
Sanma ki karabasanlar ömür boyu sürer
Bekle aydınlık günler birgün geri gelecek♪*

İşte oldu! Ağlamıyorsun artık!

Sessiz olun

ŞŞŞsttt

ŞŞŞsttt!